

«Υπέρ του αγίου Οίκου τούτου...»

[Ορθοδοξία](#) / [Θεία Λατρεία](#)

[† Μητροπολίτης Πισιδίας Σωτήριος Τράμπας](#)

Ο Διάκονος, συνεχίζοντας τα «Ειρηνικά» στη Θεία Λειτουργία εκφωνεί: «Υπέρ τοῦ ἁγίου Οἴκου τούτου καί τῶν μετά πίστεως, εὐλαβείας καί φόβου Θεοῦ εἰσιόντων ἐν αὐτῷ τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν».

Από την Αγία Γραφή διδασκόμαστε, ότι ναός Θεού και οίκος Κυρίου καλείται, όχι μόνον το σώμα του κάθε βαπτισμένου χριστιανού, μέσα στο οποίο ενοικεί το Πανάγιο Πνεύμα (Α' Κορ. 3:16. & 6:19), αλλά και ο ιδιαίτερος οίκος, ο αφιερωμένος στη λατρεία του Κυρίου, στον οποίον συνεργόμαστε οι πιστοί, για να αναπέμπομε τις προσευχές μας, να αγιαζόμαστε με τα Άγια Μυστήρια και να λατρεύουμε τον Ὑψιστον «ἐν Πνεύματι καί ἀληθείᾳ» (Ιωάν. 44:24). Οίκος της προσευχής ή ναός του Θεού ονομάζεται και η Ἐκκλησία (Α' Κορ. 11:22).

Από την ημέρα των Εγκαινίων, ενός νέου ναού, ο ναός αποκαλείται άγιος, διότι καθιερώνεται αποκλειστικά στη λατρεία του Θεού, και δεν επιτρέπεται να χρησιμοποιηθεί για άσχετη χρήση. Επίσης, είναι Άγιος, διότι έχει το ιερό Θυσιαστήριο, επάνω στο οποίο προσφέρεται η θεία Ευχαριστία. Από την θ. Λειτουργία της Μεγάλης Πέμπτης φυλάσσεται στο Άγιο Αρτοφόριο, που βρίσκεται επάνω στην Αγία Τράπεζα, ο άγιος Άρτος, το Σώμα και το Αίμα του Κυρίου, που προσφέρεται για θεία Μετάληψη σε έκτακτες περιστάσεις. Επομένως η παρουσία του Θεού σε κάθε Ορθόδοξο ναό είναι συνεχής, ο δε άγιος αυτός Οίκος είναι το κέντρον του αγιασμού μας, διά του οποίου γινόμαστε κι εμείς άγιοι.

Με την δέηση αυτή του Διακόνου, «Ὑπέρ τοῦ ἁγίου Οἴκου τούτου...», παρακαλούμε τον Κύριο να διαφυλάττει αβλαβή επί αιώνες τον ιερό ναό μας, και να εκπληρώνει τα δίκαια αιτήματα των πιστών, που εισέρχονται με πίστη και βαθειά ευλάβεια προς το Θεό.

Αλλά γιατί στο αίτημα αυτό γίνεται αυτή η διάκριση; Γιατί δεν παρακαλείται ο Κύριος να δέχεται τα αιτήματα όλων ανεξαιρέτως των προσερχομένων στο ναό, αλλά μόνον αυτών που εισέρχονται με πίστη και ευλάβεια;

Η Εκκλησία και προσευχομένη καθοδηγεί πνευματικώς τα παιδιά της. Η Εκκλησία ως το Ταμείον της θείας Χάριτος, δεν ενεργεί κατά τρόπον μαγικόν στις ψυχές των ανθρώπων. Μερικοί νομίζουν ότι, αν περάσουν την Κυριακή το πρωί από την Εκκλησία, ανάψουν μια χούφτα κεριά στα μανουάλια, προσκυνήσουν τις ιερές εικόνες του ναού και φύγουν, ότι έκαναν το χρέος τους μπροστά στο Θεό! Μα,

εκείνη την ώρα ο ίδιος ο Ιησούς Χριστός ιερουργεί το Μυστήριο της θείας Ευχαριστίας, σου ετοιμάζει Τράπεζα Μυστική και σε προσκαλεί να παρακαθήσεις με τους Μαθητές Του: «Λάβετε φάγετε», πείτε έξ αὐτοῦ πάντες...» σου λέγει, κι εσύ γυρίζεις την πλάτη στο Χριστό και φεύγεις, και μάλιστα θεωρείς ότι η συμπεριφορά σου απέναντι στο Θεό είναι η πρόπουσα; Αν πίστευες ότι μπροστά σου ιερουργεί ο Χριστός θα έφευγες;

Αδελφοί μου, στον άγιον Οίκον του Θεού να εισερχόμαστε όχι μόνο με ευλάβεια, αλλά και με πίστη. Να πιστεύουμε αδίστακτα ότι το σπουδαιότερο δεν είναι ότι θα ανάψουμε τα κεράκια μας και θα προσκυνήσουμε τις ιερές εικόνες, αλλά το σημαντικότερο, ότι με την προσκύνηση της εικόνας π. χ. του Κυρίου, θα αποδώσουμε στον ίδιο τον Κύριο την λατρεία μας.

Επομένως οι πιστοί που εισέρχονται στο ναό πρέπει να πιστεύουν δύο πράγματα: Πρώτον· όσα ζητούν στην προσευχή τους με πίστη, εάν είναι για το πνευματικό τους συμφέρον, θα τα λάβουν (Μάρκ.11:24). Και δεύτερον: ο ναός στον οποίον βρίσκονται είναι άγιος Οίκος του Θεού.

Το δεύτερο αυτό πρέπει να ρυθμίζει και την όλη συμπεριφορά μας εντός του ναού. Ομολογώ ότι με πολλή στενοχώρια οι ιερείς μας αναγκάζονται -ιδίως τους θερινούς μήνες- να συνιστούν στους εκκλησιαζομένους να εισέρχονται στο ναό με σεμνή ενδυμασία. Δεν μπορούν άνδρες ή γυναίκες όπως πηγαίνουν στη θάλασσα για το μπάνιο τους, να μούν και στην Εκκλησία. Ας προβλέψουν να βάλουν στη τσάντα τους, ένα απλό φορεματάκι, η ότι άλλο και να ντυθούν, προτού περάσουν

την είσοδο του ναού. Έχει παρατηρηθεί ότι κάποιες εκκλησιαζόμενες τηρούν την παράδοση, και ρίχνουν στα μαλλιά τους ένα μαντήλι, αδιαφορώντας για το ότι τα άλλα μέλη του σώματός τους μένουν ακάλυπτα. Αυτό, αν δεν προέρχεται από άγνοια, φανερώνει υποκρισία. Το πνεύμα του Αποστόλου Παύλου, που συνιστά «η γυναίκα όταν προσεύχεται να φοράει κάλυμμα στο κεφάλι της» (Α' Κορ.11,6), έχει σχέση με τις κοινωνικές και οικογενειακές αντιλήψεις της εποχής του, τις οποίες επενδύει με θεολογικό περιεχόμενο. Παρόμοια έθιμα διατηρούνται μέχρι σήμερα, σε πολλές χώρες του κόσμου. Αλλά όσες εκκλησιαζόμενες θεωρούν ότι αρκεί να υπάρχει στο κεφάλι το μαντήλι και άλλα μέλη του σώματος να τα προβάλλουν γυμνά, ας ξέρουν ότι δεν θα έχουν τον Απόστολο Παύλο με το μέρος τους. Και θα τους ήταν ωφέλιμο να διαβάσουν προσεκτικά τις σχετικές με τη λατρεία προτροπές του Αποστόλου Παύλου: «Οι γυναίκες να προσεύχονται με κόσμια αμφίεση. Να στολίζουν τον εαυτόν τους με σεμνότητα και σωφροσύνη κι όχι με περίτεχνες κομμώσεις και χρυσά κοσμήματα ή μαργαριτάρια ή πολυτελή ενδύματα» (Α' Τιμ. 2:9).

Αγαπητοί μου αδελφοί και αδελφές, πολύ επιτυχημένα έχουν παρομοιάσει τους Ορθοδόξους ναούς με γαλήνια λιμάνια, εγκατεστημένα στις πέντε Ηπείρους, όπου οι θαλασσοπόροι της ζωής αυτής συχνά καταφεύγουμε, για να προστατευθούμε από τυφώνες και τρικυμίες, για να γαληνέψουν οι ψυχές μας από τα άγχη και τις αδικίες, για να θεραπευτούμε από τα ποικίλα τραύματά μας, να ανεφοδιαστούμε πνευματικά και να αντλήσουμε τη δύναμη των Ιερών Μυστηρίων, ώστε να συνεχίσουμε με επιτυχία τη πλεύση μας προς το λιμάνι του Ουρανού, που είναι και ο τελικός προορισμός μας. Ας παρακαλούμε λοιπόν, με όλη μας την καρδιά τον Κύριο, να ακούει και να εκπληρώνει τα δίκαια αιτήματα «τῶν μετὰ πίστεως, εὐλαβείας καὶ φόβου Θεοῦ» εισερχομένων στους ανά τον κόσμο ιερούς ναούς μας. Είναι χρέος αγάπης. Αμήν.

<https://bit.ly/3LChNta>